

drama, waar hij zo'n 45 stukken regisseert – en geeft hij les aan het RITCS dat in 1963 werd opgericht. Brulin: 'Ik heb dus wel in "het bestel" gezeten, maar eigenlijk leef ik buiten de gevestigde structuren, ze laten mij ten dele onverschillig; ik wil niet laten knagen aan mijn deeglijkheid. Tegelijkertijd had ik toen een zekere angst om buiten het beroepstoneel geschopt te worden. Eigenlijk moet je met één been in het bestel zitten en met één been erbuiten blijven staan. Je moet aan het werk blijven, maar dat waar je eigenlijk van droomt kan je in dat bestel niet realiseren. Ook later, in de groep Tiedrie, heb ik slechts een minimale fractie kunnen ontwikkelen van wat ik eigenlijk wil. Ik heb steeds in mezelf de splitsing gevoeld tussen een "ik" dat in het theater bleef en verder werkte en een ander "ik" dat erbuiten bleef staan en droomde van een theater dat nooit gerealiseerd kon worden. Je moet blijven voortdoen, want misschien komt het nog; er is altijd hoop.'

Noord-Amerika, Zuid-Amerika, Azië

'In 1968 – hoe oud was ik toen? – heb ik verlof zonder wedde genomen. Dat had niks

met de politieke context te maken, maar gewoon met bepaalde mogelijkheden die "opgebruikt" waren. In de televisie had ik alles gedaan wat ik kon doen en de kracht die ik tussen 1963 en 1968 in het onderwijs had gestoken was verdwenen. Ik heb alles losgelaten, een ticket gekocht en zonder te weten waar ik zou terechtkomen ben ik naar de Verenigde Staten gegaan. Ik heb daar werk gevonden aan verschillende universiteiten en later is daar dan twee jaar op de Nederlandse Antillen en drie jaar in Maleisië bijgekomen. Zo'n stap zet je veel bewuster dan je op dat ogenblik zelf wil erkennen. Eigenlijk wil je dat dan voor jezelf niet weten.'

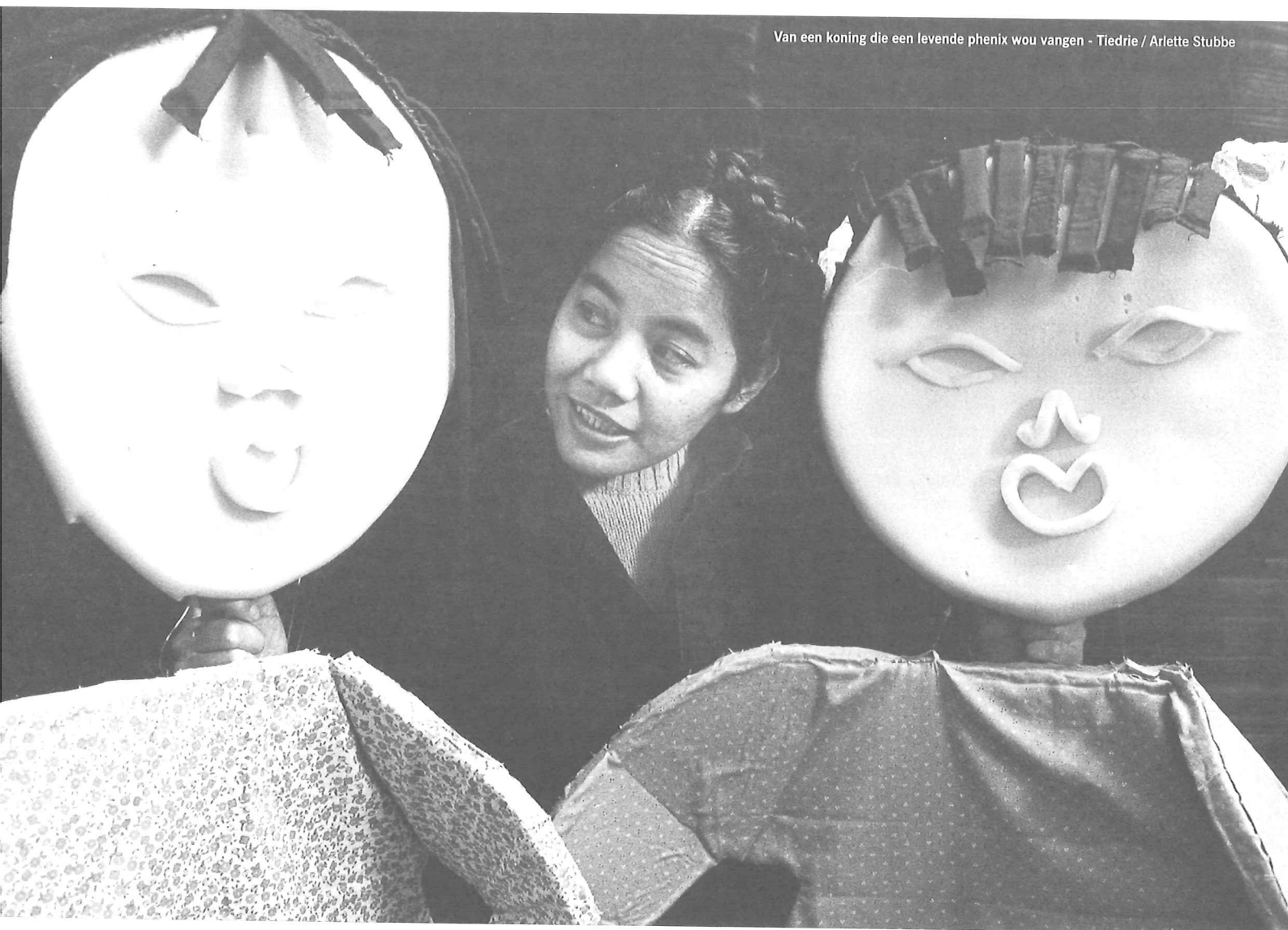
De geschiedenis van het theaterwerk dat Brulin buiten onze grenzen realiseerde, moet nog geschreven worden. Wat weten wij van zijn voorstellingen in Willemstad op Curaçao, waarvan hij zelf *Les Nègres* van Genet vermeldt als 'de mooiste opvoering van mijn carrière'? Welk beeld blijft er in het theatergeheugen hangen van de Otrabanda Company, een groep oorspronkelijk bestaande uit theaterstudenten die Brulin in Ohio ontmoette, die hem volgden naar de Antillen en Maleisië om het geza-

menlijke werk verder te zetten en die zelfs voorstellingen in België kwamen spelen? Hoe zullen we ooit de invloed kunnen meten die het Balinese theater op Brulins oeuvre uitoefende?

Tiedrie

Als Brulin in het midden van de jaren '70 vanuit Azië naar huis terugkeert, begint hij les te geven aan de Toneelacademie van Maastricht. In België richt hij het gezelschap Tiedrie op. Na een jaar met de voorstelling *Kapai-Kapai* op eigen middelen te hebben gedraaid, verwerft de groep subsidies. Brulin blijft met Tiedrie een tiental jaar aan de slag, waarna de structuur en het werk door Eugène Bervoets worden overgenomen.

De opties die Brulin met Tiedrie wilde realiseren waren duidelijk: hij wou met een klein gezelschap stukken spelen uit de derdewereldlanden, die elders niet aan bod komen; vaak bewerkingen van mythes of fabels. Het reservoir waaruit hij kon putten is enorm: hij speelde werk uit Suriname, Marokko, Mongolië, Turkije, enz. Deze voorstellingen hadden meestal een sprookjesachtige sfeer en verrieden Brulins interesse voor ruw en naïef mate-

Van een koning die een levende phenix wou vangen - Tiedrie / Arlette Stubbe